

DUNCAN FALCONER

HUURLING

PROLOOG

WASHINGTON, 24 DECEMBER

Stratton keek op zijn horloge en keek toen via de binnenspiegel en de zijspiegels van de auto naar zijn omgeving. In de donkere, door lantaarns verlichte straat stonden nog meer geparkeerde auto's, maar er waren geen mensen te zien. Veel van de appartementsgebouwen die op de straat uitkeken, hadden een of andere vorm van kerstverlichting in het raam, maar verder waren er weinig tekenen van leven.

Hij voelde zich niet op zijn gemak. Dat was geleidelijk erger geworden sinds hij uit het vliegtuig was gestapt. Simpel gezegd was hij nerveus. Dat was ongewoon voor hem als hij werkte, maar hij wist waarom hij zich zo voelde. Dit was geen SIS-missie. Dit was privé. Persoonlijk. Het risico dat hij nam was daardoor anders dan de risico's die hij gewend was te nemen. Hij zou die avond – met een beetje geluk – iemand doden, en daarna zou hij hoog op de lijst van verdachten staan. Hij zou iemand straffen om de primitiefste van alle redenen: wraak. Ditmaal zou hij geen vangnet hebben. Niemand zou hem beschermen. Hij was daar op eigen houtje, en als hij werd gepakt, zou hij als een gewone misdadiger worden

behandeld. Zijn plan was zeer riskant en hij kon voor heel lange tijd in de gevangenis belanden.

Stratton klemde zijn kaken op elkaar bij de gedachte aan het risico dat hij nam. ‘Nou en?’ mompelde hij vastbesloten. Het was het waard. Hij kon zelfs bijna niet wachten.

Hij had er enkele jaren over gedaan om aan de informatie te komen die hij nodig had om de operatie voor te bereiden. In die tijd was Stratton doorgestaan met leven als agent van de Britse militaire inlichtingendienst. Hij had zijn bevoorrechte positie gebruikt om uit te kijken naar dat ene stukje informatie, die ene aanwijzing die hem uiteindelijk in staat zou stellen toe te slaan.

De gelegenheid had zich uiteindelijk voorgedaan dankzij Sumners, zijn directe opdrachtgever en de personeelschef van de SIS, de dienst die ook wel MI6 werd genoemd. Het was niet zo verrassend dat Sumners hem naar zijn doel had geleid. De SIS-man was zijdelings betrokken bij de persoon op wie Stratton het had voorzien. Gelukkig voor hem had hij geen rol gespeeld in het incident dat Stratton tot deze persoonlijke missie had gebracht. Stratton was ervan overtuigd dat Sumners niet eens wist wat er al die jaren geleden was gebeurd. Als hij dat wel had geweten, zou hij nooit zo slordig zijn geweest de aanwijzing te laten slingeren die Stratton op het oorlogspad had gebracht.

Het doelwit was een hoge CIA-agent. Daarom was het ook zo moeilijk geweest hem op te sporen. Zijn machtige superieuren stelden alles in het werk om hem te beschermen; dat was standaardprocedure. De man had ongeveer net zo'n achtergrond als Stratton. Zijn voornaamste expertise had hij opgedaan bij de Special Forces, de Amerikaanse variant van MI6, en net als bij Stratton het geval was, maakte de belangrijkste inlichtingendienst van zijn land van tijd tot tijd gebruik van die vaardigheden.

In de loop van de jaren was Stratton bang geweest dat de man iets zou overkomen voordat hij hem zelf te pakken kreeg. Ongewijfeld waren er anderen met hetzelfde doel als Stratton. De man was puur slecht en had zijn vak vele jaren over de hele wereld uitgeoefend. Maar hoe graag Stratton hem ook dood wilde hebben,

het was belangrijker dat de man wist dat het Stratton was die hem zou doden, want dan zou hij ook weten waarom.

De aanwijzing waarop Stratton had gewacht, was gekomen in de vorm van een discrete uitnodiging die vanuit de Verenigde Staten over de post naar Sumners was gestuurd. Die uitnodiging lag op een dag op het bureau van de sis-functionaris toen Stratton in het MI6-gebouw aan de Theems aankwam om over een ophanden zijnde operatie te praten. De kaart was bondig gesteld en nodigde Sumners hartelijk uit voor een zeldzame bijeenkomst van de 'Black Pigs Association'. Verder stonden alleen de datum, de tijd en het adres vermeld. Het was veelzeggend dat hij dat kaartje liet slingeren – tenminste, dat hoopte Stratton toen hij het las, want het hoefde niet afkomstig te zijn van degene die hij zocht. Maar er was iets anders aan het kaartje dat hem opwond. Hij had zijn instinct gevolgd, en hoewel er altijd enige twijfel bleef bestaan, was hij op zijn prooi af gegaan als een hittezoekende raket. Dit zou op z'n minst een nieuwe aanwijzing opleveren.

Stratton had de benaming nog maar één keer eerder gehoord. Sumners had hem zelf uitgesproken toen Stratton zijn baas weer had ontmoet nadat hij al die jaren geleden van die noodlottige missie was teruggekeerd.

'Ben je nu lid?' had Sumners hem met een hooghartig lachje gevraagd. 'Van de Black Pigs?'

Stratton was niet in de stemming geweest voor die typische grapjes van Sumners, maar hij had zijn uiterste best gedaan om zijn gevoelens te verbergen. Hij was vervuld van haat; hij hunkerde naar wraak en Sumners vormde zijn enige kans om de bijna onvindbare agent ooit te pakken te krijgen. Als Sumners ook maar enig idee had gehad van wat er mis was gegaan bij die operatie, zou hij zijn mond hebben gehouden. Uit zijn luchtige opmerking tegen de man die het meesterbrein achter de missie was geweest, bleek echter dat hij niets wist van wat er was gebeurd. En zolang Sumners niets vermoedde, zou hij niet erg op zijn hoede zijn. De sis-functionaris was van nature en op grond van zijn beroep een gesloten man.

'Wat is de Black Pigs Association?' had Stratton gevraagd.

‘Dat is de bijnaam van een groep CIA-agenten en een select aantal van hun buitenlandse bondgenoten,’ had Sumners geantwoord. Hij had het feit dat hij dus tot dat ‘selecte’ aantal behoorde even op Stratton laten inwerken. ‘Mannen uit een bepaalde tijd, die betrokken waren bij bepaalde niet nader te noemen dingen op bepaalde plaatsen... Maar als hij je daar niet over heeft verteld, ben je niet uitgenodigd,’ voegde hij er zelfvoldaan aan toe.

Stratton had het daarbij gelaten, want hij was niet iemand die over iets bleef praten als hij er klaar mee was. En als Stratton probeerde meer uit hem los te krijgen, zou dat alleen maar argwaan wekken. Dat wilde hij niet riskeren.

Het had enkele jaren geduurd, maar Strattons geduld was uiteindelijk beloond. Hij wist heel goed dat zijn doelwit misschien niet eens op de bijeenkomst aanwezig zou zijn, maar waar het om ging, was dat hij er wél zou kunnen zijn. Stratton wilde de gelegenheid niet voorbij laten gaan, want er kwam misschien nooit meer een nieuwe. Hij had enkele weken de tijd gehad om de operatie voor te bereiden en zich te voorzien van enkele noodzakelijke hulpmiddelen, die hij gemakkelijk kon verwerven. Met behulp van satellietbeelden en internet kon hij de operatie bijna helemaal vanuit Groot-Brittannië voorbereiden.

Achttien uur voor de aanslag stapte Stratton in het vliegtuig. Hij kwam in Washington aan, haalde de auto en de hulpmiddelen op, voerde een gedetailleerde verkenning uit op de doellocatie en leunde toen, omdat hij tijd over had, nog eens achterover om zich het moment voor te stellen waarop hij zo lang had gewacht. Hij dacht niet eens meer aan de mogelijkheid dat de man er niet zou zijn.

Er welden tranen in Strattons ogen op. Hij knipperde met zijn ogen, maar veegde de tranen niet weg. Ze rolden over zijn wangen, over zijn lippen en naar zijn kin, vanwaar ze op zijn borst vielen. Hij werd helemaal in beslag genomen door de reden dat hij daar was en door de beelden van de momenten die hem tot deze wraakactie hadden bewogen. Het leek wel alsof de uitvoering van het plan de wonden van die dag opnieuw had geopend, de wonden van die laatste keer dat hij om haar had gehuild.

Stratton veegde zijn gezicht met zijn mouw af en probeerde de gedachten uit zijn hoofd te zetten. Hij trok de capuchon van zijn dikke fleecetrui over zijn hoofd, streek de dunne leren handschoenen om zijn vingers glad en stapte uit. De ijskoude lucht beet in zijn huid en zijn adem vormde pluimpjes. De kou deed hem goed, want die leverde hem een voordeel op: kogels waren trefzekerder als het koud was.

Hij liep naar de kofferbak van de huurauto, pakte er een rugzak uit, die hij aan een van zijn schouders hing, sloot met een druk op de knop van de afstandsbediening alle portieren en liep door de straat. Hij hield zijn hoofd omlaag voor het geval er bewakingscamera's waren.

Hij ging de hoek om, stak een drukke straat over en liep een donkere steeg in. Hij ontweek overvolle afvalcontainers en vuilniszakken. Ongedierte stooft uiteen toen hij geluidloos naderde. Aan het eind van de steeg stak hij op een drafje een felverlichte straat over om een naderende auto te ontwijken en in een stil straatje te verdwijnen.

Op de helft daarvan draaide hij zich om naar de ingang van een ondergrondse parkeergarage, liep een steile helling af, dook onder een onbemande slagboom door en liep rustig een lage, spelonkachtige en zwak verlichte ruimte in waar elk geluid werd versterkt. Er gierden ergens banden van een auto die een hoek omging. Stratton liep vlug naar een nooduitgang en passeerde de deur toen de auto verscheen.

Hij bleef staan luisteren in een betonnen trappenhuis dat naar boven zigzagde. De auto reed weg en daarna was alleen het zachte zoemen van de verlichting in het trappenhuis hoorbaar. Stratton nam de eerste trap in een snel tempo dat hij gemakkelijk kon volhouden en ging door tot hij helemaal boven was.

De trap eindigde abrupt bij een zware metalen deur. Stratton bleef even staan om op adem te komen en te luisteren en duwde de deur toen open. Die kwam uit op een groot, plat dak dat in duisternis gehuld was, met buizen en airco-units. Hij stapte de ijskoude wind in, deed de deur zachtjes achter zich dicht en liep over het dak, waarmee

hij zich al eerder vertrouwd had gemaakt, naar een plek tussen twee ventilatorbehuizingen, bijna aan de rand van het gebouw.

Hij haalde de onderdelen van een professionele kruisboog uit zijn rugzak en zette het wapen vlug in elkaar. Toen zette hij zijn voet in de beugel en trok de pees, die door katrollen aan het eind van de boog gleed, net zo ver naar achteren tot hij vergrendeld zat in het trekmechanisme. Ten slotte zette hij een geavanceerd telescoopvizier op zijn plaats.

Stratton opende een langwerpige plastic doosje waarin drie donkere pijltjes zaten, met gemene weerhaakjes bij de punten. De bevedering was oranje, en met vissersgaren waren lange dunne staartveren van een quetzal aan het uiteinde vastgemaakt. Die veren bevorderden de stabiliteit van de pijlen, maar hadden vooral een symboolfunctie en vormden als zodanig een belangrijk deel van Strattons boodschap voor zijn doelwit.

Hij legde een van de pijlen in de gleuf van de boog, schoof naar voren tot hij de straat ver beneden zich zag, legde de boog naast zich neer en richtte een kijker op de rijkversierde ingang van een gebouw aan de overkant. Stratton kon een deel zien van een man die binnen de glazen deur stond, verlicht door de kleurrijke lichten van een kerstboom. Een portier of bewaker. Omdat er om twaalf uur die avond, over ruim een uur, een eind aan het feest zou komen, was het nu weer een kwestie van wachten. Stratton had daar enorm veel ervaring mee, vooral in de kou, met een kijker in zijn hand en met een wapen naast zich.

Stratton tuurde meer dan een uur door de kijker. Toen liepen de eerste mannen in smoking de kille avondlucht in en gingen ze een trap af naar de straat. De stroom gasten, allemaal mannen, was onregelmatig, en hun adem veranderde in damp zodra ze buiten kwamen.

Een van hen bleef boven aan de trap staan om een jas aan te trekken. Hij kwam Stratton bekend voor. Stratton tuurde door de kijker naar hem. Het was inderdaad Summers, die zijn jas dichtknoopte en door de glazen deur achteromkeek, alsof hij op iemand wachtte.

Stratton legde de kijker neer, pakte de kruisboog op en liet de zuil in zijn hand balanceren. Hij zorgde ervoor dat de quetzalveer recht achter de pijl zat en drukte de zuil tegen zijn schouder. Hij richtte het kruis van het vizier op Sumners en vervolgens op de glazen deur.

Er kwam een groepje van vier mannen naar buiten. De belangrijkste man liep in het midden en maakte ook de knopen van zijn jas dicht. Het was de man op wie Stratton had gewacht. Hij was moeilijk over het hoofd te zien, wat misschien niet zo gunstig was voor iemand in het vak dat hij uitoefende: clandestiene operaties. Hij had een grote bos dik wit haar en hij was ook stevig gebouwd – niet dik, alleen robuust. Hij viel op in een menigte. Stratton had hem een aantal jaren niet gezien, maar de laatste keer dat hij hem zag stond nog duidelijk in zijn geheugen gegrift. De man had op een rots gestaan en met een vuurwapen in zijn hand naar Stratton gekeken, die minstens honderd meter lager stond. Hun posities waren nu omgekeerd: poëtische ironie.

Hij kreeg de man perfect in het vizier. De man was halverwege de trap blijven staan om zijn woorden kracht bij te zetten, tot groot vermaak van de anderen. Stratton richtte het kruis op het midden van de borst van de man en bracht het vervolgens dichterbij naar een van de schouders toe. Het was belangrijk dat hij hem met de eerste pijl neerlegde maar niet doodde. Vanwege de steile invalshoek was dat moeilijk voor elkaar te krijgen. Hij moest het hart natuurlijk vermijden, maar ook de slagaders die daarvandaan leidden, want dan zou de man misschien snel bewusteloos raken.

Stratton ademde uit. Terwijl zijn longen leegliepen, verstevigde hij zijn greep op de kruisboog en oefende hij de eerste druk op de trekker uit. Het wapen gaf een ruk toen de boogstaaf zich recht trok en de pijl met een snelheid van honderdtwintig meter per seconde op zijn doel af vloog.

De pijl trof de man met de kracht van een paardenhoef in zijn borst. De punt moest door zijn wervelkolom zijn gegaan, want zijn benen klapten meteen dubbel en hij viel als dood gewicht neer. Zijn zware lichaam rolde een paar treden af en toen bleef hij op

zijn rug liggen. De andere mannen verstijfden, behalve Sumners, die dekking zocht in de portiek.

Ze gingen geen van allen meteen naar de man toe. Hij staarde omhoog naar de nachtelijke hemel, en met een panische uitdrukking op zijn gezicht probeerde hij te begrijpen wat hem zojuist was overkomen. Hij had moeite met ademen en zijn hand trilde toen hij op zoek ging naar het voorwerp dat in zijn borst brandde. Hij wist dat hij was doorboord door iets wat geen kogel was. Hij bedacht dat er misschien iets op hem was gevallen. Maar toen zijn vingers het uiteinde van de schacht vonden en de bevedering bestaatten, beseftte hij dat het een soort pijl was. De quetzalveer bewoog zich in de bries en door zijn vingertoppen, en toen hij beseftte dat de veer aan de pijl vastzat, kwam er een herinnering bij hem naar boven. Hij had zo'n ding eerder gezien. Hij bracht zijn hoofd wat omhoog, drukte zijn kin naar zijn borst om ernaar te kijken, maar hij kon zijn hoofd niet ver genoeg uitrekken.

Een van de andere mannen knielde nu eindelijk bij de gewonde man neer. 'Bel de politie!' riep hij in de richting van de portier. 'Bel een ambulance! Vlug!'

'Ik wil het zien,' zei de gewonde man met krakende stem, en hij zette vastbesloten zijn tanden op elkaar. 'Ik wil het zien!'

Zijn collega wist zo te zien niet wat hij moest doen, maar toen legde hij zijn hand achter het hoofd van de man om hem te helpen het omhoog te brengen.

De man trok een grimas van pijn, maar het had hem nooit aan lef en vasthoudendheid ontbroken. Toen hij de bevedering en de quetzalveer zag, begreep hij meteen de betekenis ervan en ontspanden zijn halsspieren. Blijkbaar wist hij dat hij niets meer kon doen. Zijn helper liet zijn hoofd weer op de trede zakken.

De man kende de betekenis van de pijl maar al te goed. Hij tuurde naar de daken hoog boven hem, in de hoop degene te zien die de pijl had afgeschoten. Hij zag niets dan duisternis, zelfs geen sterren, maar dat deed er niet toe. Hij wist wie daar was en dat zijn vijand nog niet klaar met hem was.

Er vormde zich een vaag glimlachje op zijn lippen, maar dat ver-

flauwde toen de levendige beelden van wat hij al die jaren geleden had gedaan hem weer voor ogen stonden. Als hij een laatste woord tegen zijn beul had kunnen zeggen, zou het een verontschuldiging zijn geweest, want het was de enige afschuwelijke daad in zijn leven waar hij spijt van had. Indertijd had het hem allemaal noodzakelijk geleken, maar zelfs zijn duistere hart was door zijn verachtelijke daden beroerd. Hij vroeg zich af hoe lang hij nog had voordat het afgelopen was.

Een tweede pijl trof hem in de keel, sneed door zijn strottenhoofd en sloeg een stukje uit het beton achter zijn nek. De man bewoog niet meer. Er liep bloed uit zijn mond en zijn ogen werden glazig doordat het leven eruit wegtrok.